



Nikdy nevěřte
krásné dívce
s ošklivým
tajemstvím...

*Roztomilé
malé lhářky*

ÚŽASNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

ÚŽASNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

ÚŽASNÉ

Přeložila Anna Školníková



Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Alloy Entertainment and Sara Shepard

All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Liars. Stunning*

(First published by HarperTeen, New York, 2012)

přeložila © 2014 Anna Školníková

Redakce textu: Dana Pačková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-238-2

Věnováno Caron

Nezáleží, kdo hru začal, ale kdo ji dokončí.

JOHN WOODEN

KUPA TAJEMSTVÍ

Provedla jste někdy něco tak hanebného, šokujícího, něco, co se vám nepodobá, že byste se nejraději propadla do země? Možná jste se pak celé léto schovávala v pokojíčku a styděla se vyjít na ulici. Snad jste i žadonila, aby vás rodiče přeložili na jinou školu. Anebo rodiče o vašem tajemství neměli *ani poněti* – takže jste je skrývala i před nimi v obavě, že by jim bylo na první pohled jasné, že jste něco provedla.

Jedna dívka z Rosewoodu v sobě nosila tajemství plných devět měsíců. Utekla od všech a všeho – nechala si jen trojici nejlepších kamarádek. Když bylo po všem, přísahaly všechny doživotní mlčenlivost.

Jenomže tohle je Rosewood. Tady lze tajemství uchovat jen jediným způsobem – žádné nemít...

Ono léto v pensylvánském Rosewoodu, malebném bohatém předměstí vzdáleném třicet kilometrů od Filadelfie, bylo jedno z nejteplejších v historii. Lidé se před horkem skrývali v country klubu u bazénu, do místního obchůdku Rita's se vraceli pro extra velké vaničky jahodové zmrzliny a máčeli se v jezeru Peck's Pond, které patří do areálu farmy vyrábějící organický sýr. Nikdo nedbal na desetiletí starou povídačku o lidské mrtvole, kterou tu kdysi vylovili. Třetí týden v srpnu se počasí nečekaně změnilo. Místní zpravodajství varovalo před „letními nočními mrazíky“, protože po několik nocí za sebou klesla teplota opravdu k nule.

Kluci oprášili mikiny s kapucí a holky vytáhly zbrusu nové džíny Joe's a péřové bundičky, v nichž plánovaly přivítat školní rok. Přes noc se listí stromů přebarvilo na červenou a zlatou. Jako by Smrták uťal letní sezonu jedním mávnutím kosou.

Temnou ulicí Wessexu, městečka nedaleko Rosewoodu, projíždělo chladné čtvrtední noci omšelé subaru. Přestože hodiny zeleně podsvícené palubní desky hlásily 1.26 ráno, čtveřice dívek ve voze únavu necítila. Vlastně jich tam jelo pět: nejlepší kamarádky Emily Fieldsová, Aria Montgomeryová, Spencer Hastingsová, Hanna Marinová... a maličké bezejmenné miminko, které Emily toho dne přivedla na svět.

Míjely dům za domem a na schránkách pečlivě četly popisná čísla. Když dorazily k číslu 204, Emily se napřímila. „Zastav,“ překřikovala dětský pláč. „Tady to je.“

Aria měla na sobě svetr značky Fair Isle. Koupila jej před měsícem na Islandu, kde byla na prázdninách – na prázdninách, na které si zakazovala vzpomínat. Zajela autem k obručníku. „Víš to jistě?“ Prohlížela si skromný bílý dům. Na příjezdové cestě visel basketbalový koš, v bočním pruhu zahrady stála smuteční vrba a pod okny v průčelí zářily záhonky pestrých květin.

„Viděla jsem tuhle adresu na adopčním formuláři milionkrát.“ Emily přitiskla dlaň na okno. „Ship Lane číslo dvě stě čtyři. Rozhodně bydlí tady.“

Auto ztichlo. Dokonce i děťátko přestalo plakat. Hanna se na zadní sedačce podívala na nemluvně vedle sebe. Bezchybné tenké růžové rty měla semknuté. Spencer se na dítě dívala také a nejistě se vrtěla. Nebylo pochyb, co se všem honilo hlavou: jak se naši sladké a poslušné Emily Fieldsové mohlo přihodit něco takového? Byly jejími nejlepšími kamarádkami od šesté třídy, kdy je do své nové party přizvala Alison DiLaurentisová, nejoblíbenější holka na soukromé škole Rosewood Day. Emily se odjakživa přičilo pomlouvání, nikdy nezačala hádku, oblékala si radši volná trička než těsné sukýnky a před kluky dávala před-

nost holcám. Holky, jako je Emily, do jiného stavu jen tak nepřijdou.

Domnívaly se, že je Emily po celé prázdniny na letní škole univerzity Temple podobně jako Spencer na Pensylvánské. Jenomže pak Emily jedné po druhé prozradila pravdu: skrývá se na kolejním pokoji u své sestry ve Filadelfii, protože je těhotná. Aria, Spencer a Hanna na to reagovaly všechny stejně: spadla jim čelist a nebyly schopné slova. *Jak dlouho to víš?* ptaly se. *Udělal jsem si test po návratu z Jamajky*, odpovídala Emily. Otcem je Isaac, se kterým chodila v zimě.

„Víš určitě, že to chceš udělat?“ pípala Spencer. V zrcátku se mihl stín, který upoutal její pozornost. Cukla sebou. Když se otočila k protějšímu stavení, stejně skromné cihlové farmě, nikdo tam nebyl.

„Copak mám na vybranou?“ Emily si kolem zápěstí obtáčela růžový náramek, který dostala v porodnici Jeffersonovy nemocnice. Ošetřovatelé ani nevěděli, že utekla – lékaři si ji chtěli nechat na lůžku do zítřka, aby mohli kontrolovat hojení rány po císařském řezu. Kdyby ale zůstala v nemocnici o minutu déle, její plán by nevyšel. Nedokáže holčičku předat bohaté Gayle, přestože za ni zaplatila astronomickou sumu. Emily proto Gayle zalhala, že je porod plánován na pozítří, a zalarmovala kamarádky, aby jí pomohly uprchnout z nemocnice krátce po porodu. Každá měla svůj úkol. Hanna vrátila Gayle peníze. Spencer zabavila sestřičky, zatímco se Emily belhala k východu. Aria přistavila své subaru, a dokonce v jednom garážovém výprodeji pořídila auto-sedačku. A povedlo se: uprchly i s miminkem, aniž by se o tom Gayle dozvěděla.

Ticho v autě prořízlo náhlé vyzvánění. Jako načasovaný se ozval Emilyin mobil. Vytáhla jej z igelitky, do které si v nemocnici sbalila svoje šaty, a pohlédla na displej. *Gayle*.

Emily sebou škubla a odmítla hovor. Telefon na chvíli utichl, ale záhy se rozdrnčel znovu. Gayle se nevzdávala.

Hanna opatrně mrkla po aparátu. „Neměla bys to radši vzít?“
„Co jí mám podle tebe říct?“ Emily znovu stiskla tlačítko ODMÍTNOUT. „Sorry, Gayle, ale já ti svoje dítě nedám, protože se mi zdá, že jsi magor?“

„Copak to není trestné?“ Hanna se rozhlížela po ulici. Daleko široko nebylo jediné auto, a přesto se necítila v bezpečí. „Co když tě udá?“

„Za co?“ ptala se Emily. „Co udělala Gayle, je trestné taky. Nemůže říct ani slovo, aniž by se do toho namočila sama.“

Hanna si okusovala nehet na palci. „Kdyby se policie dozvěděla o tomhle, mohla by se začít hrabat i v jiných věcech. Co třeba... Jamajka?“

Atmosféra v autě by se dala krájet. Přestože všechny měly v živé paměti, co se stalo, přísahaly si, že se o Jamajce nikdy nebudou bavit. Odjížděly tam v naději, že si oddychnou od hrůz spojených s pravou Ali, ďábelskou holkou, co zabila vlastní dvojče Courtney – dívku, kterou parta milovala a považovala za Ali. Vloni se pravá Ali vrátila do Rosewoodu a pokusila se mezi holky vklínit v přestrojení za jejich dávno zmizelou kamarádku. Později se z ní ovšem vyklubala nová *A* – slídilka, která je týrala prostřednictvím esemesek. Zabila Iana Thomase, školního krasavce a podezřelého z první vraždy. Následně vzala život i Jenně Cavanaughové, kterou holky v čele se svou Ali v šesté třídě připravily o zrak. Třešničkou na dortu kruté pomsty pravé Ali měla být vražda čtveřice kamarádek. Pozvala je proto na rodinnou chatu do pohoří Poconos, zamkla je v horní ložnici a škrtila sirkou. Plán ovšem nevyšel podle jejích představ. Kamarádkám se podařilo utéct včas, zatímco pravá Ali zůstala uvězněná v domě, který záhy vyletěl do povětří. Ačkoli se její ostatky nikdy nenašly, všichni si byli jisti, že nepřežila.

Je to ale skutečně *pravda*?

Výlet na Jamajku skýtal kamarádkám příležitost udělat tlustou čáru za minulostí a prohloubit vzájemné přátelství. Sotva ovšem

dorazily na místo, potkaly Tabithu, dívku, která silně připomínala pravou Ali. Věděla věci, které neznal mimo Ali nikdo jiný. Z toho, jak se chovala podobně, běhal mráz po zádech. Všechny čtyři pomalu dospěly k přesvědčení, že proti sobě *mají* pravou Ali. Mohla přežít požár. Mohla přiletět na Jamajku, aby původní plán dotáhla do konce a holek se zbavila.

Nezbývalo než konat: zastavit ji dřív, než zaútočí. Během ošklivé strkanice na střešní terase se pravá Ali pokusila shodit Hannu přes zábradlí. V tu chvíli zakročila Aria, a tak ze srázu spadla Ali. Její polámané tělo ovšem zmizelo dřív, než se dívky dostaly na pláž, aby se ujistily, co provedly. Tělo zřejmě smetla přílivová vlna. Holek se zmocnila směs strašných pocitů. Ulevilo se jim, že se Ali navždy zbavily... ale trnuly hrůzou, že někoho zavraždily.

„O Jamajce se nikdy nikdo nedozví,“ vrčela Spencer v autě. „Alisonino tělo je pryč.“

Emily se opět rozezvonil telefon. *Gayle*. Následovalo pípnutí. *Máte šest nových vzkazů v hlasové schránce*, informoval text na displeji.

„Možná by sis je měla poslechnout,“ špitla Hanna.

Emily kývala hlavou. Ruce se jí třásly.

„Zapni hlasitý odposlech,“ navrhla Aria. „Poslechneme si ji s tebou.“

Emily vtáhla spodní ret do pusy a udělala, co jí řekly. Přehrála první zprávu. „Heather, tady Gayle.“ Rozezlený hlas duněl vozem. „Celé dny mi nezvedáš telefon a já mám strach. Nenarodilo se dítě o pár dní dříve, že ne? Nenastaly komplikace? Jdu volat do nemocnice, abych se ujistila.“

„Kdo je Heather?“ šeptala nejistě Spencer.

„To je falešné jméno, které jsem používala v létě,“ odpověděla Emily. „I na brigádu jsem se přihlásila s falešnou občankou, kterou mi půjčili na South Street. Nechtěla jsem, aby ve mně kdokoli hledal nejlepší kamarádku Alison DiLaurentisové. Kdyby se

někdo podřekl novinářům, že čekám dítě, naši by se to dozvěděli.“ Zadívala se na mobil. „Bože, je fakt běsná.“

Následovala druhá zpráva od Gayle. „Heather, tady zase Gayle. Tak jsem volala do Jeffersonovy nemocnice – tam ses přece objednávala na císařský řez, že? Personál mi odmítá poskytnout jakékoli informace. Můžeš mi, prosím, zvednout telefon a říct, kde sakra jsi?“

Tón jejího hlasu ve třetím a čtvrtém vzkazu nabýval na intenzitě i bezmoci. „Fajn, tak jsem v Jeffersonově nemocnici,“ oznámila Gayle v páté zprávě. „Mluvila jsem se sestrou na oddělení, a v záznamech o pacientkách žádnou Heather nevidují. Když jsem jí ale popsala, jak vypadáš, vzpomněla si, že tam *ležíš*. Proč jsi mi nezavolala? Kde je sakra to dítě?“

„Chce mi naznačit, že *podplatila* sestru na oddělení?“ zamumlala Emily. „Ještě že jsem se v nemocnici nahlásila pod pravým jménem, aby Gayle ztratila stopu.“ Použit v nemocnici jméno Emily Fieldsová byl ovšem velký risk – Emily sice uvedla jako svou adresu P.O. box ve Filadelfii a za ošetření plánovala vynaložit peníze vydělané hlídáním dětí, ale kdyby rodiče z jakéhokoli důvodu do nemocnice zavolali, zjistili by, že tam je. Co by asi následovalo? Jenže Gayle ji znala jenom jako Heather, a tak se nahlášení pravého jména zdálo jako nejsnazší úniková cesta.

V šesté zprávě Gayle všechno došlo. „Celé je to nastražené, že?“ vrčela. „Porodila jsi a utekla, že je to tak? Plánovala sis to tak od začátku, ty mrcho? Chtěla jsi mě od začátku natáhnout? Myslíš si snad, že rozdávám padesátitisícové částky na potkání? Máš mě snad za nějakou husu? Já si tě *najdu*. Tebe i dítě vypatřím a budeš litovat.“

„Páni,“ šeptala Aria.

„Proboha.“ Emily zaklapla telefon. „Vůbec jsem jí neměla nic slibovat. Víím, že jsme jí peníze vrátili, ale vůbec jsem si je od ní neměla brát. Je magor. *Konečně* chápete, proč to dělám?“

„Jistěže ano,“ pípla Aria.

Nemluvně začalo natahovat. Emily pohládila holčičku po hlavě a pak sebrala všechnu odvalu, otevřela dveře auta a vystoupila do chladné noci. „Jdeme na to.“

„Emi, nedělej to.“ Aria si otevřela taky a chytila ji za paži právě v okamžiku, kdy Emily padala na bok vozu. Zjevně trpěla. „Doktor říkal, že se nemáš přepínat, zapomnělas?“

„Musím odnést dítě Bakerovým.“ Emily zesláble ukazovala na dům.

Aria se odmlčela. V dále zatroubil kamion. Přes bublavý zvuk nastartovaného motoru jako by slyšela tichý, vysoko posazený zvonivý smích.

„Dobře,“ připustila Aria. „Ale ponesu ji já.“ Vzala ze zadního sedadla autosedačku s miminkem. Zavanula k ní vůně dětského pudru a Arii se v krku rázem vytvořil pořádný knedlík. Jejímu tátovi Byronovi a jeho přítelkyni Meredith se nedávno taky narodila holčička – Lola, kterou Aria milovala celým srdcem. Věděla, že jestli se na miminko bude ještě chvíli dívat, zamiluje se i do něj.

Emily opět zazvonil telefon a displej hlásil stejné jméno jako předtím. Gayle. Odhodila mobil do tašky. „Jdeme, Arie.“

Aria si sedačku s děťátkem nadhodila v náručí a spolu s Emily vrávorala předzahrádkou. Rosa jim máčela nohy. Těsně minuly zavlažovací trysku, která vykukovala mezi stébly trávy. Když vystoupily na verandu, uviděly roztomilé houpací křeslo a keramicou psí misku s nápisem ZLATÍ RETRÍVŘI JSOU U NÁS VÍTÁNI.

„Jé.“ Aria na misku namířila prstem. „Zlatí retrívři jsou úžasní.“

„Říkali mi, že mají dvě štěňátka zlatého retrívra.“ Emily se chvěl hlas. „Vždycky jsem si takového pejska přála.“

Aria sledovala, jak se Emily ve tváři střídá milion emocí naráz. Natáhla ruku a stiskla kamarádce dlaň. „Je ti dobře?“ Bylo toho hodně, co by bylo třeba vyřknout, ale nedostávalo se slov.

Emily opět ztuhly rysy. „Samozřejmě,“ procedila mezi zuby. S hlubokým nádechem si od Arie vzala dětskou sedačku a polo-

žila ji na verandu. Miminko zaplakalo. Emily se ohlédla přes rameno na ulici. Ariino subaru stálo u obrubníku. Nedaleko plotu cosi zmizelo mezi stíny. Na zlomek okamžiku se Emily domnívala, že je to něčí postava, ale kalil se jí zrak. Nejspíš neviděla dobře, vždyť byla stále pod vlivem léků.

Přestože ji řez na břicho bolet jako čert, předklonila se a nahoru na sedačku položila rodný list miminka a dopis, který napsala krátce před odjezdem do porodnice. Nezbyvalo než doufat, že dopis všechno vysvětlí. Doufat, že Bakerovi pochopí a budou miminko z celého srdce milovat. Políbila holčičku na čelo a bříšky prstů přejela po jejích nebesky hebkých tvářičkách. *Je to pro všechny nejlepší*, promlouvala sama k sobě v duchu. *Víš to*.

Emily stiskla domovní zvonek. Během pár vteřin se uvnitř domu rozsvítilo a za dveřmi se ozvaly kroky. Aria popadla Emily za ruku a společně utekly k autu. Vstupní dveře se otevřely právě ve chvíli, kdy si holky ve voze připínaly bezpečnostní pásy. Z postavy na prahu viděly jen siluetu. Nejprve se dívala před sebe, pak sklonila hlavu dolů a uviděla dětskou sedačku... s miminkem.

„Jeď,“ vykřikla Emily.

Aria vyrazila do tmy. Sotva odbočila za první roh, našla ve zpětném zrcátku Emilyinu tvář. „Je to dobré.“

Hanna položila dlaň Emily na paži. Spencer se otočila a stiskla jí pevně koleno. Emily se zkřivila tvář a začala vzlykat. Nejdříve jen tiše, ale nakonec hlasitě lapala po dechu. Její pláč ostatním lámal srdce, ale nikdo nevěděl, co říct. Na dlouhém seznamu jim přibýlo další strašné tajemství, které si musí nechat pro sebe. Stejně jako Jamajku, Spenceřino zatčení za držení a konzumaci drog, Ariin zážitek z Islandu a Hanninu letní dopravní nehodu. Ještě štěstí že mají klid od *A* – o to se postaraly. Co provedly, je možná hrozné, ale naštěstí se to nikdo nedozví.

Jenomže tím by si právě neměly být tak jisté. Po všem, co prožily, by už měly vědět, že se vyplácí věřit vlastním předtuchám

a brát neslyšný smích i pohyby stínů vážně. Někdo tam oné noci s nimi *byl*. Díval se. Studoval je. Intrikoval.

A ten *někdo* zatím čeká na příležitost, kdy bude moci všechno použít proti nim.

1

ZASE SPOLU A JE TO BEZVA

Chladného sobotního večera na začátku března se Aria Montgomeryová posadila k mahagonovému jídelnímu stolu v domě svého přítele Noela Kahna. Usmála se na Patrice, rodinnou kuchařku, která jí na stůl přinesla talíř ravioli s lanýžovým olejem. Noel seděl vedle Arie, pan a paní Kahnovi naproti. Rodiče od stolu odstrkovali střední pudly – trojnásobné šampiony – Reginalda, Bustera a Oprah. Noel vybral toto jméno pudlí slečně v době, kdy jako malý kluk zbožňoval Oprah a její televizní show.

„Moc rádi tě zase vidíme, Arie.“ Paní Kahnová se přívětivě usmála. Byla to impozantní dáma s přátelskými vráskami kolem modrých očí a stasisícovými diamanty na ruce. Rodiče přišli domů teprve pár minut předtím, než se servírovala večeře. „Dlouho jsme tě neviděli.“

„Jsem moc ráda, že jsem zpátky,“ odpověděla Aria.

Noel jí stiskl ruku. „Já jsem taky moc rád, že jsi zpátky.“ Políbil ji na tvář.

Arii přeběhl mráz po zádech. Ačkoli jako Typický Rosewoodan, hráč lakrosu a řidič range roveru v jedné osobě nebyl právě Ariin typ, Noel Kahn si její srdce získal postupně. Kromě krátké pauzy, kterou si dali před pár týdny, spolu chodí už skoro rok.

Od chvíle, kdy se dali znovu dohromady, vynahrazují si ztracený čas. V pondělí večer šli fandit na zápas Philadelphia Flyers a Aria se do toho docela obula – jákala nad každou brankou, kterou jejich tým vsítíl. V úterý zhlédli francouzský nezávislý film – Noel prohlásil, že podněcuje k přemýšlení, ale Aria byla přesvědčená, že to říká jen ze slušnosti. Středu, čtvrtek a pátek strávili u Noela doma válením se na pohovce a sledováním seriálu *Ztraceni* na DVD. Jen dneska odpoledne se byli pro změnu klouzat ve sněhu, protože byla strašná chumelenice.

Patrice se objevila znovu, přinesla saláty, a Kahnovi pozdvihli sklenice. „Na mého úžasného muže,“ pronesla paní Kahnová.

„Na nejkrásnější ženu pod sluncem,“ připojil se pan Kahn.

Noel předstíral, že bude zvracet, zatímco Aria naopak obdivně zavrňela. „*Jéé*.“ Během ročního chození s Noelem stačila jeho rodiče trochu poznat, a zdálo se, že jsou dobrý pár. Mluví spolu a na Valentýna si vzájemně stále připravují romantická překvapení. Ariini rodiče takoví nikdy nebyli, a proto se nejspíš rozvedli. Zrovna včera Aria povídala Noelovi, jaké má neobyčejné štěstí, že se jeho rodiče milují. Noel jí tehdy přítakal, že i on je za to rád. Kluci jsou občas pěkně nechápaví, ale Arii těšilo, že má přítele, který pozná fungující vztah.

Paní Kahnová usrkla víno. „Povídej, Arie, co je nového? Jak se ti líbí volební kampaň Hannina tatínka?“

„Moc.“ Aria napichovala těstoviny. „Navíc je legrační sledovat Hannu v televizních spotech.“ Popravdě s úlevou sledovala jakékoli reklamy, které neinzerovaly televizní film *Roztomilá malá vražedkyně*, jenž pojednával o Arii, Hanně, Emily, Spencer a jejich útrapách s pravou Ali. Aria měla totiž pocit, že snímek zařazují do programu snad obden.

„Příští víkend se na podporu pana Marina koná velká party,“ připomněl Noel mezi sousty.

„Ach, to je pravda, také se tam chystáme,“ odpověděla paní Kahnová.

Pan Kahn si osušil ústa. „Já bohužel nemůžu. Budeš tam muset jít sama.“

Jeho žena neskrývala překvapení. „Proč nemůžeš?“

„Koliduje mi to s pracovní večerí ve městě.“ Pan Kahn náhle veškerou pozornost napřel k mobilnímu telefonu BlackBerry, který měl odložený vedle talíře. „Jak se, milé děti, těšíte na maturitní plavbu? Už se vám to blíží,“ pokračoval z úplně jiného soudku. „Maminka mi o vašem plánu všechno prozradila, Noeli.“

„Nemůžu se dočkat,“ reagoval nadšeně Noel. Za několik málo týdnů se většina maturantů z Rosewood Day vypraví na plavbu po tropických ostrovech. Bude to dílem maturitní výlet, dílem přírodovědná exkurze, a Aria byla štěstím bez sebe, že se k sobě s Noelem vrátili a užijí si výlet jako pár. Nekonečné hodiny opalování po jeho boku se jí zdály jako splněný sen.

Vrzly hlavní dveře a z haly bylo slyšet kroky. „Haló?“ ozval se dobře známý hlas s cizím přízvukem.

„Klaudie!“ Paní Kahnová se napůl zvedla ze židle. „Jste tady!“

Klaudia, studentka z Finska, která přiletěla na výměnný pobyt a už déle než měsíc byla ubytovaná v domě Kahnových, se vrátila do jídelny. Jako vždycky měla na sobě těsné úpletové minišaty, které zdůrazňovaly její obrovská prsa a útlý pas. Kozačky nad kolena zase podtrhovaly její dlouhé štíhlé nohy. Platinově blond vlasy po ramena měla rozpuštěné a malinově růžové smyslné rty semknuté.

„Ahoj, Noeli!“ zamávala prstíky. Pak jí pohled padl na Arii a úsměv zkysl. „Ach. Ty.“

„Ahoj, Klaudie,“ pozdravila ji Aria sladkým tónem.

„Dáš si s námi večerí, Klaudie?“ zajímala se paní Kahnová horlivě. „Je to vynikající!“

Klaudia ohrnula nos. „Já dobrá,“ odpověděla nápadně špatnou angličtinou. Aria ovšem o Klaudii věděla, že umí jazyk bezvadně a záměrně žvatlá nesmysly – póza roztomilé chudinky z ciziny je výhodná v mnoha ohledech. „Jedla už s Naomi a Riley.“ Otočila se na patě a vyběhla do patra.

Sotva za ní bouchly dveře, nasadil Noel útrpný výraz a zahleděl se na rodiče. „Proč je ještě pořád tady? Slíbili jste mi, že zavoláte koordinátorce a pošlete ji domů!“

Paní Kahnová zamlaskala. „Pořád tě štve, že si od tebe půjčila tu bundu?“

„Ona si ji *nepůjčila*.“ Noel zvyšoval hlas. „*Ukradla* ji.“

„*Psst*.“ Paní Kahnová zdvihla oči ke stropu. „Uslyší tě.“

Aria zarytě hleděla do talíře a její tělo opanoval hřejivý pocit vítězství. Ještě před nedávnem si byla jistá, že se chce Noel s Klaudií vyspat – vždyť kdo by nechtěl? Vypadá jako holka z reklamy na pivo a je z podstaty zrádná a manipulativní. Noel navíc Arii nevěřil, když ho upozorňovala, že je Klaudia falešná – považoval ji prostě za milou nešťastnou zahraniční studentku, kterou musí hýčkat a chránit před velkou zlou Amerikou. Aria proto přijala s velkým pocitem zadostiučinění, když se Noel minulý týden objevil u jejích dveří a řekl, že Klaudia rozhodně není holka pro něj. Nemá všech pět pohromadě a musí se co nejrychleji vrátit domů do Finska.

Paní Kahnová sraštila obočí. „Klaudia je v našem domě hostem, Noeli. Nemůžeme ji jen tak vykopnout.“

Noel svěsil ramena. „Vy se jí proti mně budete zastávat?“

„Miláčku, pokus se s ní vyjít. Klaudiin pobyt je pro nás úžasná kulturní zkušenost.“

„Říkejte si, co chcete.“ Noel upustil vidličku. „Víte co? Já nemám hlad.“

„Noeli,“ ohradila se paní Kahnová, ale Noel už byl na půl cesty ke dveřím. Aria vstávala taky. „Děkuji vám za večeři,“ řekla nejistě. Chtěla svůj talíř odnést do kuchyně, ale Patrice, která uctivě stála v rohu jídelny, okamžitě vystartovala ze svého stanoviště, sebrala Arii nádobí a odnesla je pryč sama.

Aria za Noelem vyšla po schodech do obývacího pokoje v patře. Byla tu obrovská plochá televizní obrazovka a pět různých herních konzolí. Z malé chladničky v koutě vzal Noel dvě

plechovky spritu, posadil se na pohovku a začal rozčileně přepínat mezi kanály.

„Co ti je?“ zeptala se Aria.

„Nedokážu se smířit s tím, že mě vůbec nevnímají, když o ní něco řeknu.“ Noel vztyčeným palcem namířil směrem ke dveřím do Klaudiina pokoje, který byl na stejném patře.

Aria měla na jazyku poznámku, že ještě před nedávnem nevnímal Noel, když o Klaudii začala mluvit *ona*. Ale na podobné jedůvky nebyl vhodný čas. „Musíš to vydržet ještě pár měsíců, než se vrátí do Finska, vid’? Co kdybys ji prostě přehlížel? Navíc by ti teď mohla dát pokoj, když si našla někoho jiného.“

„Myslíš pana Fitze?“ Noel povytáhl obočí. „Tobě to nevádí?“

Aria se posadila na pohovku a zadívala se z okna na domek pro hosty vybudovaný na zahradě za domem. Minulý týden, když byli Aria s Noelem ještě od sebe, se vrátil do Rosewoodu Ariin bývalý učitel a přítel v jedné osobě Ezra Fitz a doufal, že to spolu zase dají dohromady. Všechno se vyvíjelo jako sen, kterým Aria žila po celou dobu od Ezrova odchodu z města. Jenže její sladký sen v závěru pořádně zhořkl. Ezra nebyl tím mužem, kterého si pamatovala – vrátil se nesmírně chudý a nejistý. Když se ukázalo, že Aria není schopná pozdvihnout Ezrovi sebevědomí, jak potřeboval, přiklonil se raději ke Klaudii. Minulý týden ho Aria přistihla, jak se s ní líbá v šatně během večírku po premiéře *Macbetha*. Od té chvíle se v její blízkosti Klaudia velmi nahlas chlubila, jak s Ezrou vášnivě randí po Rosewoodu a shání společné bydlení v New Yorku, kde Ezra žije.

„Je mi fuk, jestli spolu Klaudia a Ezra chodí,“ odpověděla a myslela to vážně. „Já jsem s *tebou*.“

Noel odložil ovladač a přitáhl si ji k sobě. Jejich rty se setkaly v polibku. Noel jí přitiskl dlaně na tváře a pomalu sjížděl po krku na ramena. Prsty si hrál s ramínky Ariiny podprsenky a bylo jasné, že by chtěl víc. Něžně ho odstrčila. „To nemůžeme. Vždyť jsou vaši dole.“

Noel zavrnl. „No a?“

„Úchyle.“ Z legrace ho plácla, ale taky by si dala říct. To byla další věc, která se změnila: za tu dobu, co jsou zase spolu, prožili svoje poprvé. Stalo se to teprve před pár dny odpoledne u Noela v pokoji, když venku přšelo. A lepší si to Aria nemohla přát – bylo to něžné, pomalé a úžasné. Šeptali si, jak moc jednomu na druhém záleží, a když bylo po všem, přiznal se Noel, že to bylo neuvěřitelné. Aria byla ráda, že počkali, protože k tomu nakonec došlo ze správného důvodu – z lásky.

Noel se opřel na loktech a prohlížel si ji. „Slib mi, že nikdy nikomu nedovolíme, aby mezi nás vstoupil. Klaudii, Ezrovi, nikomu.“

„Platí.“ Aria mu masírovala předloktí.

„Myslím to vážně.“ Noel se posadil zpřímá a zadíval se jí do očí. „Přál bych si, abychom k sobě byli naprosto upřímní. Už žádná tajemství. Díky tomu jsou spolu mí rodiče – neskrývají před sebou vůbec nic. A já chci, abychom byli stejní.“

Aria rychle mrkala. Jak by asi Noel reagoval, kdyby se dozvěděl, co provedla loni v létě na Islandu? Co by nejspíš řekl, kdyby mu odvyprávěla, jak s dívčí partou na Jamajce shodily z visuté terasy dívku, o které byly přesvědčené, že je pravá Ali, aby se později dozvěděly, že šlo o nevinnou Tabithu Clarkovou? Co by si myslel o nové *A*, anonymní špionce, která Arii a její kamarádky vydírá prostřednictvím textovek, v nichž odhaluje jejich nejtemnější tajemství?

Kdo vůbec je novou *A*? Spenceřina letní spolužačka Kelsey Pierceová se zdála jako logická možnost – vloni na jaře byla na Jamajce a Spencer na ni pak o prázdninách hodila držení a konzumaci drog. Jenomže když se s ní bavily v psychiatrické léčebně Dům bezpečí Addison-Stevens, nejevila vůbec žádné známky, že by o Tabitě nebo *A* cokoli věděla.

Navíc v zahradě léčebny narazily na pamětní lavičku. ODOPOČÍVEJ V POKOJI, TABITHO CLARKOVÁ. Kromě nápisu

tam našly i data, odkdy dokdy se tu Tabitha léčila. Odpovídala době, kdy byla pacientkou i pravá Ali – je tedy jasné, že se Ali s Tabithou musela znát.

„Haló, Arie?“

Noel si ji zvědavě prohlížel. „Tys mě ztratila z radaru. Děje se něco?“

„Vůbec nic,“ zalhala Aria. „Já... já si jen říkala, jak jsi báječný kluk. Naprosto souhlasím, že k sobě musíme být za každých okolností upřímní.“

Noel se uvolněně usmál. Pozdvihl svůj sprite. „Výborně. Takže už žádná tajemství?“

„Žádná tajemství.“ Aria se také chopila spritu a připili si úplně stejně jako Kahnovi u večere. „Odted.“

Jistě, časové určení *odted'* je tak trochu podvod. Jenomže hrozné zločiny, kterých se Aria dopustila v minulosti, musí zůstat utajené – napořád.

2

SPENCER ČELÍ NOVÉ VÝZVĚ

Téhož večera pokládala štíhlá dáma v úzkých černých kalhotách před Spencer Hastingsovou a její rodinu stříbrný podnos se čtyřmi kousky dortu. „Výborně. Máme čokoládový s kávovou polevou, vanilkovou pěnu s citronovým máslovým krémem, čokoládový s likérem Frangelico a mrkvový.“ Položila vše na stůl.

„Vypadají výtečně.“ Spenceřina máma sáhla po vidličce.

„Vy se snažíte, aby mi budoucí žena přibrala, že?“ zavtipkoval pan Pennythistle, snoubenec paní Hastingsové.

Následoval společenský smích. Spencer pevně svírala stříbrnou vidličku a ze všech sil se pokoušela udržet na rtech úsměv, přestože vtip považovala za hloupý. Seděla s mámou, sestrou Melissou, jejím přítelem Darrenem Wildenem, panem Pennythistlem a jeho dcerou Amelií v restauraci Chanticleer House – paní Hastingsová a pan Pennythistle si pro svou letní svatbu vybrali právě tuto kamennou stavbu s ohromnou soukromou zahradou.

Amelia, dívka o dva roky mladší než Spencer, která navštěvovala soukromou střední školu St. Agnes, nejsnobtější vzdělávací instituci v Main Line, váhavě zapíchla vidličku do mrkvového kousku. „Zákusky z pekařství Sassafras jsou hezcí,“ konstatovala s nakrčeným nosem.

Melissa si nabrala sousto a potěšeně zavrňela. „Možná jsou hezcí, ale tahle máslová poleva je božská. Jako družička volím tenhle.“

„Nejsi jediná družička,“ připomněla jí paní Hastingsová a namířila vidličkou na Spencer. „Spencer a Amelia mají také svůj hlas.“

Všechny oči se upřely na Spencer. Samotné jí nešlo do hlavy, proč se máma tak vyžívá ve všech svatebních výmyslech. Nakoupila si šaty Vera Wang s třímetrovou vlečkou, sestavila seznam tří set hostů a Spencer, Amelii a Melissu zaúkolovala všemi povinnostmi družiček. Dosud se musely setkat se svatebními koordinátory, připravit oznámení k otisknutí v *New York Times* a *Philadelphia Sentinel* a vybrat ty nejkrásnější taštičky na výslužku. Spencer stále doufala, že se máma jednoho dne probudí a uvědomí si, že rozvod se Spenceřiným tátou byla chyba. Jistě, táta měl aférku s Jessikou DiLaurentisovou a stal se otcem jejich dvojčátek Courtney a Alison. Ale stejně – je všechen ten povyk nutný, když se vdává podruhé?

Spencer si ukrojila dokonalý obdélníček z čokoládového dortu s likérem Frangelico a dávala si pozor, aby jí ani jediný drobeček neušpinil nové šaty Joie. „Tenhle je opravdu dobrý,“ zhodnotila.

„Ty jsi můj člověk. Já jej mám také nejraději.“ Pan Pennythistle si osušil ústa. „Chtěl jsem ti něco říct, Spencer. Mluvil jsem se svým kamarádem producentem. Mark se zajímá o představení, která nevznikají na Broadwayi, a moc ho zaujalo tvoje pojetí *Lady Macbeth*. Zvažuje, že by tě pozval na konkurz na některé z připravovaných her.“

„Páni,“ vydechla Spencer překvapeně. „Děkuju.“ Usmála se na něj. V rodině, kde je každý člen ten nejlepší, je milé, když si jednoho všimnou.

Amelia ohrnula nos. „To je ten Mark, který pořádá kabaretní představení? Myslela jsem, že zpracovává především téma rytířských soubojů?“ optala se s pošklebkem.

Spencer přimhouřila oči. *Hodně ti to leží v žaludku?* Amelia u Hastingsových v domě bydlela už několik týdnů, ale komunikaci se Spencer stále omezovala jen na uštěpačné poznámky, jed-

noslovná zavrčení a vražedné pohledy přes jídelní stůl. Spencer dřív mívala velmi podobný vztah s vlastní sestrou Melissou, s níž našťastí konečně uzavřela příměří; a nestála o rozdmýchávání další sourozenecké války.

Amelia ze Spencer stále nespouštěla zrak. „Mimochodem, neslyšela jsi v poslední době něco o Kelsey? Jako by se do země propadla. V souboru mi chybí jedny housle.“

Spencer si do pusy vstrčila další kousek dortu, jen aby oddálila svou odpověď. Spenceřina stará známá z letního studijního programu Pensylvánské univerzity byla teď zavřená v psychiatrické léčebně Dům bezpečí Addison-Stevens, kde se léčí z drogové závislosti – a Spencer si byla vědoma, že především její vinou. Spencer na ni totiž ušila boudu a nechala ji za držení a konzumaci drog zavřít do pastáku. Když se nedávno Kelsey znovu objevila v jejím životě, Spencer ji považovala za novou *A*, která spřádá pomstu.

Dneska už Spencer věděla, že Kelsey ve skutečnosti novou *A* nebyla – protože spolu s ostatními kamarádkami dostala textovku od *A* poté, co Kelsey zavřeli do Domu bezpečí, kde jsou mobily zakázané. Jenomže kdo jiný by toho na ně mohl tolik vědět?

„O Kelsey nevím vůbec nic,“ odpověděla Spencer popravdě. Koutkem oka mrkla po Darrenu Wildenovi, který se pustil do čokoládového dortu. Na případu vraždy Alison DiLaurentisové pracoval jako hlavní vyšetřovatel, ale pak od policie odešel. Spencer se v jeho přítomnosti stále cítila poněkud nesvá. Zejména teď, když v sobě dusí tolik hrůzných tajemství.

Servírka se vrátila se zvědavým úsměvem na rtech. „Jsou dorty v pořádku?“

Paní Hastingsová přikývla. Melissa s plnou pusou mávala vidličkou ve vzduchu. Když servírka zmizela, rozhlédla se Spencer po restauraci. Stěny byly obložené kamenem a podlahy mramorové. Úzká okna sahala od podlahy až ke stropu a v malých výklencích mezi nimi stály ohromné kytice čerstvých květin.

Venku, kam oko dohlédlo, se rozprostíral labyrint z živého plotu. U sousedních stolů večerelo několik hostů. Převážně to byli starší muži, kteří zřejmě uzavírali obchody. Následně Spencer zachytila pohled vysoké čtyřicátnice s popelavě blond vlasy, ocelově šedýma očima a čelem vyhlazeným botoxem. Jakmile žena Spencer zaznamenala, obrátila svou pozornost k jídelnímu lístku.

Spencer také odhlédla jinam. Znervózněla. Co se opět objevila *A*, nemohla se Spencer zbavit pocitu, že ji na každém kroku někdo sleduje.

Náhle se ohlásil její iPhone. *Píp*. Vytáhla jej a zkontrolovala displej. *Princeton připomíná večeri!* hlásal nadpis. Spencer stiskla OTEVŘÍT. *Nezapomeňte! Princetonská univerzita Vás srdečně zve na večeri pořádanou pro první studenty přijaté z Pensylvánie a New Jersey! Večírek se koná pozítří večer.*

Spencer se pousmála. Psaní z Princetonu ji potěšilo vždycky, zejména po minulém týdnu, kdy se její přijetí ke studiu zdálo nejisté – *A* jí poslala dopis, ve kterém se psalo, že Spencer vlastně zatím vůbec přijatá není. Spencer následně dělala psí kusy, jen aby prokázala, že si zaslouží tam studovat. Až pak odhalila, že se jednalo o podvrh. Nemohla se dočkat září, kdy dostane šanci začít v novém prostředí s čistým štítem. Od chvíle, kdy začala řídit nová *A*, cítí se Spencer v Rosewoodu jako ve vězení.

Paní Hastingsová si dcerku zvědavě prohlížela, a tak jí Spencer displej ukázala. Pan Pennythistle se podíval také a pak usrkl trochu kávy, kterou servírka právě nalávala. „Princeton si opravdu užiješ – navážeš senzační kontakty. Už máš jasno, do kterého Eating klubu se přidáš?“

„Nepochybně!“ odvětila Melissa věčně namísto Spencer. „Hádám, že už máš jasno, které tři jsou nejzajímavější, vid', Spencer? Nech mě hádat. Cottage klub? Ivy? Co ještě?“

Spencer si hrála s dřevěným kroužkem na ubrousek vedle talíře. Neodpověděla hned. O klubech slyšela, ale žádnou pozornost jim zatím nevěnovala – měla dost práce s memorováním slovíček,

aktivitou ve všemožných veřejně prospěšných spolcích a se synchronizací svých postů ve školních organizacích, jen aby se na Princeton *dostala*. Nejspíš to bude podobné jako kluby, které fungují při Rosewood Day. *Labužník* soustřeďuje studenty, kteří obrážejí dobré restaurace, sledují společně *Ano, šéfe!* a doma se v troubě pokouší připravit *boeuf bourguignon* a *coq au vin*.

Wilden si bříšky prstů pohladil břicho. „Mohl byste mi někdo rozšířit obzor a vysvětlit mi, co to Eating klub je? Jde snad o spolek nějakých jedlíků?“

Melissa se za svého chlapce zjevně zastyděla – zatímco akurátní Melissa měla nejlepší vzdělání, její přítel Wilden vzešel z mnohem prostšího prostředí. „Eating kluby jsou tajné spolky,“ vysvětlila mu poněkud nadřazeným tónem (který by Spencer *na místě* Melissina kluka neskousla). „Musíš se zatraceně snažit, aby tě přijali. Vstupnímu boji se říká hašteření. Ale jakmile se tam dostaneš, získáváš okamžitou oblibu, přátele a spoustu výhod.“

„Takže je to něco jako bratrstvo?“ ujišťoval se Darren.

„Ale *ne*.“ Melissa se vyděla. „Zprvce jsou v Eating klubech holky i kluci dohromady, zadruhé je to celé mnohem noblesnější.“

„Pokud se staneš členem Eating klubu, dojdeš v životě daleko,“ vložil se jim do hovoru pan Pennythistle. „Měl jsem kamaráda, který patřil do Cottage klubu, a jeden z absolventů Cottage klubu ho později coby senátor popostrčil na velmi pěkné místo, aniž by to kdokoli prohlédl.“

Melissa nadšeně přikyvovala. „To samé se přihodilo mé kamarádce Kerri Randolphové. Patřila do klubu Cap and Gown a díky kontaktům získala stáž u návrhářského týmu Diane von Furstenberg.“ Zadávala se na Spencer. „Důležité je, abys dala včas najevo, že máš zájem. Znáám lidi, kteří si začali cestičku do Eating klubu zametat už ve druháku na *střední*.“

„Aha.“ Spencer náhle znervózněla. Možná je to obrovská chyba, že do rozjetého vlaku zvaného Eating klub nenaskočila už dávno. Co když všichni ostatní předčasně přijatí studenti dávno

leští kliky vybraných klubů, a ona zůstane jediná bez místa, jako když při hře o poslední židli ustane hudba a na ni žádná židle nezbude? Cítila se *neustále* vděčná, že se na Princeton dostala, jenomže takhle to zřejmě nefunguje. Nemůže být nadále běžnou studentkou, jakou byla dosud. Musí být tou nejlepšší.

„V Eating klubu by byli hloupí, kdyby mě nepřijali,“ pronesla a přehodila si dlouhé blond vlasy přes rameno.

„Samozřejmě.“ Paní Hastingsová ji poplácala po paži. Pan Pennythistle vyjádřil svou podporu pouhým „*hm-mmm*“.

Když se Spencer opět opřela, mezi stěnami se rozezněl vysoko posazený zvonivý smích. Ztuhla a rozhlédla se kolem. Chlupy na ruce jí vstávaly hrůzou. „Slyšeli jste to?“

Wilden přestal pít kávu a podíval se po restauraci. Pan Pennythistle svařtil obočí, pak zamlaskal. „Špatná okna. To je jen průvan.“

Poté všichni obrátili svou pozornost zpět k jídlu, jako by se nic nestalo. Jediná Spencer věděla, že zvuk nezpůsobil průvan. Stejný smích slychává už po několik měsíců. Je to *A*.

3

KLUK, KTERÝ ZMIZEL

Hanna Marinová se svou nevlastní sestrou Kate Randallovou seděly u dlouhého stolu uprostřed hlavní nákupní uličky obchodního centra King James Mall. Všem kolemjdoucím rozdávaly široké sebevědomé úsměvy. Věděly o sobě, že jim to sluší.

„Jste registrovaná k volbám?“ zeptala se Hanna dámy středního věku, která si nesla tašku z Quel Fromage!, obchodu s domácími sýry.

„Máte chuť setkat se v úterý večer při otevřené diskusi s Tomem Marinem?“ Kate podávala letáček mladíkovi s visáčkou firmy Banana Republic.

„Dejte v nadcházejících volbách svůj hlas Tomu Marinovi!“ Rozzářená Hanna se vrhla na skupinku elegantních babiček, které si zrovna prohlížely vitrínu u Tiffanyho.

Proud zákazníků na chvílku ustal a Kate se k Hanně otočila. „Měla ses dát na roztleskávačku.“

„Ne, hopsání není nic pro mě,“ odvětila Hanna s lehkostí.

Byla sobota, sedm hodin večer a holky se pokoušely panu Marinovi naverbovat v senátní kampani další příznivce. V průzkumech posiloval a otevřená diskuse s voliči a následná dobročinná akce příští týden mu měly vynést převahu nad rivalem Tuckerem Wilkinsonem. Hanna a Kate v jeho kampani oslovo-

valy mladé voliče, udržovaly v chodu twitterový účet a organizovaly bleskové akce.

Kate si v prstech mnula velkou placku s nápisem HLAS PRO TOMA MARINA, kterou měla přišpendlenou na klopě dobře padnoucího sáčka. „Mimochodem, dneska ráno jsem v novinách viděla další fotku Liama s nějakou chudinkou ze South Street,“ špitla. „Zdá se mi, že trochu přibral.“

Za normálních okolností by si Hanna myslela, že Kate zmiňuje Liama jen proto, aby ji shodila. Hanna totiž minulý týden Liamovi ošklivě naletěla – navíc to není jen tak leckdo, jde o syna Tuckera Wilkinsona. K Hanninu překvapení je ovšem Kate úplně v pohodě. U večere si odpouští jedovaté poznámky, kterými by se mohla nad Hannou povyšovat. Dokonce Hannu nechala třikrát po sobě jít ráno do koupelny jako první. A večera večer se za Hannou zastavila s novým albem LMFAO, protože by se jí prý mohlo líbit. Hanna musela uznat, že nová Kate je vážně senzační – ale říkat jí to rozhodně nebude.

„Možná se cpe, aby zajedl žal, když mu nezvedám telefon,“ uškříbla se Hanna. „V hlasové schránce mi nechal hromadu zpráv.“

Kate se přiblížila. „Jak si myslíš, že Tom naloží s informacemi, které jsi mu řekla?“

Hanna se bezmyšlenkovitě zahleděla na partu sedmaček namáčkaných před vyhlášenou cukrárnou Sladký život. Když zjistila, jaký je Liam odporný sukničkář, odvyprávěla tátovi všechny šťavnaté ničivé drby, které se dozvěděla na jeho otce.

„Nejsem si jistá,“ odpověděla. „Nemyslím, že by se táta vyzíval ve špinavém politikaření.“

„Škoda.“ Kate semkla rty a složila ruce na silný stoh letáků před sebou. „Ten parchant by si zasloužil dostat za uši.“

„Kde vlastně dnešní večer tráví Naomi a Riley?“ Hanna si pod stolem protáhla dlouhé štíhlé nohy. Potřebovala změnit téma. „Měla jsem za to, že soboty trávíš s nimi.“ Naomi Zeiglerová a Riley Wolfeová byly Katiny nejlepší kamarádky. A Hanniny

úhlavní protivnice z dob, kdy se kamarádila s Monou Vanderwaalovou, ze které se posléze vyklubala první *A*.

Kate pokrčila rameny. „Upřímně řečeno, dávám si od Naomi a Riley chvíli pauzu.“

„Fakt?“ Hanna se zájmem napřímila záda. „Proč?“

Kate podala letáček vysokoškolačce v kožené bundě. „Pohádaly jsme se.“

„Kvůli čemu?“

Kate si nejjistě odkašlala. „No, kvůli blížící se plavbě maturantů. A vlastně taky kvůli tobě.“

Hanna nakrčila nos. „Kvůli mně?“

„Neřeš to.“ Kate se podívala stranou. „Na tom nesejde.“

Hanna se chystala vymáčknout z Kate další podrobnosti, když vtom se u jídelního koutku objevil táta. Ze Starbucks vynášel na papírovém tácu kelímky kávy latté a sáček muffinů. „Jde vám to přímo senzačně, holky,“ pochválil je a poplácal Kate po rameni. „Viděl jsem spoustu lidí s letáčky. Vsadím se, že v úterý při diskusi s voliči otočíme pořadí. A Hanno, pořád přicházejí nové kladné ohlasy na reklamu. Možná tě požádám, abys natočila ještě jednu.“ Mrkl.

„No jistě!“ Hanna se rozzářila. Před šesti lety se táta s mámou rozvedl, odstěhoval se z domu a zapomněl, že Hanna existuje. Od té doby se Hanna všemožně snažila získat si jeho náklonnost. Dělal všechno, jen aby si jí všiml. Když na začátku kampaně průzkumy ukázaly, že lidé na Hannu dobře reagují, vyhoupla se v tátových očích na vrchol. Chodil se s ní radit o volební strategii, a dokonce se *snažil* být jí nablízku.

Pak se pan Marin otočil a chytil za paži ženu, která dosud stála za ním. Hanna předpokládala, že to bude Isabel, tátova nová manželka a Katina máma, ale místo ní táta přivedl vysokou majestátní čtyřicátnici. Měla na sobě nádherný kabát z velbloudí kožešiny a vysoké špičaté kozačky Jimmy Choo.

„Dámy, tohle je paní Riggsová,“ oznámil. „Právě se přistěhovala do Rosewoodu a přislíbila mi ohromný příspěvek do kampaně.“

„Zasloužíš si to, Tome.“ Paní Riggsová měla pozoruhodný hlasový projev jako Katharine Hepburnová. „Potřebujeme ve Washingtonu víc lidí, jako jsi ty.“

Obrátila se k dívkám a potřásla si rukou s Kate, pak s Hannou. „Jsi mi povědomá,“ řekla a prohlížela si Hannu od hlavy k patě. „Odkud tě znám?“

Hanna semkla rty. „Nejspíš z časopisu *People*.“

Paní Riggsová se usmála. „Proboha proč?“

Hanna rázně povytáhla obočí. Copak ta paní skutečně nic netuší?

„*People* se na Hanně vyřádl,“ vmísil se pan Marin. „Bývala nejlepší kamarádkou Alison DiLaurentisové. Dívky, která zemřela rukou své sestry dvojčete.“

Hanna se zavrtěla. Nechtěla tátu opravovat v detailech. Ve skutečnosti se Hanna kamarádila s *Courtney* DiLaurentisovou, dvojčetem, které si přivlastnilo život své sestry Alison, zatímco pravá Alison musela místo Courtney odejít a žít v psychiatrické léčebně. Jenže tu motanici bylo těžké komukoli vysvětlovat.

„O tom jsem něco *slyšela*,“ rozpomněla se paní Riggsová a věnovala Hanně soucitný pohled. „Chudinko malá. Jsi v pořádku?“

Hanna pokrčila rameny. V podstatě byla v pořádku... a současně vůbec ne. Dokáže se vůbec někdy v životě z takové rány oklepat? Navíc se objevila další *A*, která ví o Tabitě. Ví o Hanniných lascivních snímcích, které pořídil fotograf Patrick poté, co jí nasliboval hvězdnou modelingovou kariéru, a přitom se s ní chtěl jenom vyspat. Ví o úletu s Liamem. Každý z těchto příběhů může Hanně zničit život – a tátovi kampaň. Ještě štěstí že *A* neví alespoň o nehodě, která se Hanně stala loni v létě.

Paní Riggsová zkontrolovala hodinky. „Tome, přijdeme pozdě na strategickou poradu.“

„Tak jdi napřed. Já tě za okamžik doženu,“ odpověděl pan Marin. Paní Riggsová dívkám zamávala na rozloučenou a vydala se směrem k vynikající čínské restauraci Rok králíka. Pan Marin

postával opodál, a sotva byla paní Riggsová dost daleko, zadíval se na Kate a Hannu. „Buďte na ni hodné, jasně?“ zamumlal.

Hanna protáhla obličej. „Já *byla* hodná!“

„Já jsem milá vždycky, Tome,“ dodala Kate dotčeně.

„Já vím, jistě, holky, jen to nepokazte.“ Pan Marin vykulil oči. „Je to velká filantropka a má velikou moc. Potřebujeme její prostředky, abychom rozjeli reklamní kampaň v celostátním měřítku. Právě tam se bude rozhodovat o vítězi a poražených.“

Táta se vydal za paní Riggsovou a Kate odešla na toaletu. Hanna se opět zadívala na kolemjdoucí návštěvníky. Otrávil ji, že s ní táta mluví, jako by jí bylo šest. Odkdy je potřeba Hannu poučovat, jak se má chovat ke sponzorům?

Z obchodu Armani Exchange vyšla postava, která upoutala Hanninu pozornost. Byl to kluk, měl vlnité vlasy, hranatou tvář a obnošenou vypasovanou koženou bundu. Cosi se v ní pohnulo. Její bývalý přítel Mike Montgomery. Od večírku po premiéře *Macbetha*, který se konal před pár týdny, se mu snažila vyhybat. Mike ji tam žádal, aby ho vzala zpátky, a Hanna ho odmítla. Dneska mu to ovšem vážně moc slušelo.

Hanna vykřikla jeho jméno a Mike zvedl hlavu a usmál se na ni. Zatímco se k ní blížil, Hanna si upravila puntíkatou hedvábnou blůzu tak, aby odhalovala kousíček ramínka podprsenky, a rychle zkontrolovala svůj obraz v zadním krytu iPodu. Platinově blond hříví měla lesklou a objemnou, oční linky rozmazané do perfektního kouřového efektu.

„Ahoj.“ Mike se lokty opřel o stůl. „Kampaň, co?“

„Jo, jo.“ Hanna si koketně překřížila nohy a v břicho ji šimrala nervozita. „A ty jsi... na nákupech?“ Sama sobě by nejradši jednu pleskla za trapnost.

Mike pozvedl tašku s logem A/X. „Koupil jsem si ten černý svetr, na který jsme tam spolu kdysi koukali.“

„Ten, co tě zeštíhluje?“ Hanna si obtáčela pramen vlasů kolem prstu. „Ten ti moc slušel.“

Na Mikeově tváři se objevily dva důlky, když se usmál. „Děkuju,“ pípl ostýchavě.

„Mikeu?“

Mike nadskočil, jako kdyby ho přistihli při činu. Za zády se mu objevila drobná dívenka s dlouhými tmavými vlasy, oválnou tváří a kukadly jako panenka. „*Tady* tě mám!“ zajásala.

„Ano, ahoj!“ Mikeův hlas se nepatrně ztenčil. „Jasně. Hanno, znáš se s Colleen? Mojí... přítelkyní?“

Hannu jako by Mike kopl do prsou. Colleen Bebrisovou pochopitelně znala – chodily přece celý život do stejné školy. Ale ona je jeho... *přítelkyně*? Colleen patřila mezi úlisné dívky, které se snažily s každým kamarádit. Svého času Colleen velice stála o to, aby ji Hanna a Mona přijaly do party, ačkoli byla o dva roky mladší a ošklivá. A tak ji holky využívaly, aby jim dávala zápisky z latiny, když místo školy odcházely nakupovat. Nosila jim šaty do čistírny a tábořila po celý víkend před obchodem Apple, aby Hanna s Monou nemusely čekat ve frontě na nový iPod. Nakonec to Colleen docvaklo a začala se radši přátelit se shakespearovskými nadšenci. Přesto se na Hannu s Monou na školních chodbách vždycky vesele smála a zdaleka volala „čau, čau!“, kdykoli se potkaly. Mona do Hanny pokaždé šfouchala a brblala: „Ne, *ne!*“

„Ráda tě vidím,“ pronesla Hanna nuceně. Najednou nevěděla, co má dělat, a tak Colleen podstrčila pod nos leták. „Dej hlas Tomu Marinovi.“

„Ach, Hanno, já ještě nejsem dost stará, abych mohla jít volit.“ Colleen působila dojatě, jako by nepochopila, že je to jen pokus o rozhovor. „Ale tvůj táta je úžasný. Ten Wilkinson působí jako blb, nezdá se ti? A synáčka má taky pěkně vykutáleného.“

Hanna vykulila oči. Jak může Colleen vědět, že je Liam vykutálený?

Colleen pohládila Mikea po paži. „Měli bychom vyrazit. Máme stůl k večeři zamluvený na sedm patnáct.“ Usmála se na